

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23945/2023
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Шошкић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1723/23 од 01.06.2023. године, у седници одржаној 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1723/23 од 01.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 96/22 од 18.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је у целости као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су надлежни органи Републике Србије – Министарства правде, дискриминаторски поступили према њему, због чега је он претрпео умањење своје имовине због неизвршења правноснажне извршне пресуде, те да се обавезе тужена да му исплати из сопствених средстава на име материјалне штете износ од 638.317,2 динара са законском затезном каматом од 28.12.2012. године до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, као и износ од 170.000,00 динара на име претрпљене нематеријалне штете због повреде права личности са законском затезном каматом од дана пријема пресуде до коначне исплате у року од 15 дана од пријема пресуде, као и да се наложи туженој да објави пресуду о сопственом трошку у једном дневном листу са националним тиражом који се дистрибуира на територији читаве државе у истом року, као и да му надокнади трошкове парничног поступка колико они буду износили са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 11.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1723/23 од 01.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Панчеву П 96/22 од 18.01.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су пак учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је водио парнични поступак против туженог ББ који је правноснажно окончан и у коме је његов тужбени захтев делимично усвојен за исплату износа од 2.200 евра са законском затезном каматом од 28.12.2012. године све у динарској противвредности. Ради наплате овог потраживања тужилац је покренуо извршни поступак. Основни суд у Панчеву је донео решење о извршењу након чега је списе предмета доставио јавном извршитељу Филипу Станковићу на даље спровођење. Јавни извршитељ је у току спровођења извршења доносио више решења којим се тужилац обавезивао на плаћање предујма извршитељу на име његових трошкова. Доношени су и закључци о промени средстава извршења. Након тога, обустављено је извршење на појединим средствима и непокретностима. Тренутно је у току поступак у коме јавни извршитељ тражи изјашњење тужиоца о даљем току извршног поступка. Тужилац се поводом овог извршног поступка и начина његовог вођења и трајања обраћао разним службама и органима те је од истих добијао одговоре. Но и поред добијања одговора није био задовољан радом јавног извршитеља Филипа Станковића и осталих надлежних органа Републике Србије односно Министарства правде па је поднео тужбу ради утврђења да су исти дискриминаторски се понашали и поступали према њему.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су узимајући у обзир одредбе чл. 2, 5, 6, 7, 15, 41. став 1. и члана 43. Закона о забрани дискриминације, члана 145. став 4. Устава РС закључили да понашање органа тужене према тужиоцу не представља дискриминаторско понашање. Ово имајући у виду да је тужиоцу пружено право на приступ суду, као и да је у предметним поступцима имао могућност да предлаже доказе да се изјасни о чињеницама што значи да му није ускраћено право на правни лек с обзиром да је против судских одлука подносио редовне и ванредне правне лекове. Имајући у виду посебно одредбу члана 1. став 1. и члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације као и члана 4, нижестепени судови су закључили да би се утврдило да је повређено начело једнаких права и обавеза мора се испитати да ли су лицу или групи лица оштећена нека права која су у истој и сличној ситуацији другима не ускраћују односно не намећу, да ли се то ускраћивање права или наметања обавеза заснива на неком њиховом личном својству, да ли су оправдани циљ или последица предузетих мера и да ли постоји сразмера између предузетих мера и циља који су овим

мерама остварује. Закључено је да нема елемента који указује на претпоставку да је прекршено начело једнакости. Даље одредбом члана 142. став 2. Устава Републике Србије прописано је да судску одлуку може преиначити само надлежни суд у законом прописаном поступку. То значи да суд у поступку заштите не може оцењивати правилност судских одлука и одлука донетих од стране надлежних органа у прописаном поступку. Ти поступци и одлуке могу бити преиспитане само од стране надлежног суда у прописаном поступку одлучивања о правном леку.

По оцени Врховног суда, правилно су закључили нижестепени судови да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Ово из разлога што кад се узму у обзир одредбе Закона о забрани дискриминације произлази да у току поступка није утврђено да постоји претпоставка да је у односу на тужиоца прекршено начело једнакости и да су му ускраћена нека права која су у истој и сличној ситуацији другима не ускраћују односно не намећу. Успех или неуспех странке у судском поступку не значи повреду права на једнаку заштиту. Суд не може оцењивати правилност рада другог органа или правилност рада суда у другим поступцима већ се то може ценити у поступцима одлучивања о правном леку. С друге стране, у наведеним судским поступцима – које наводи тужилац, нису извршене радње које се могу подвести под дискриминаторско понашање јер је евидентно да су сви надлежни органи и институције, судови и јавни извршитељ, у конкретним предметима на које се тужилац позива, поступали у свему у складу са својим законским овлашћењима, те да су давали одговоре на све упућене примедбе и притужбе тужиоца и нису поступали другачије у односу на друга лица у истој ситуацији. Стога се наводи из ревизије тужиоца у том смислу не могу прихватити као основани.

Неосновани су и наводи из ревизије да нижестепени судови нису детаљно и правовремено размотрили чињенично стање јер судови нису навели којим се то државним органима обраћао тужилац а поготово са којим садржајем и захтевима, а ово из разлога што из образложења првостепеног суда сасвим јасно произлази да је све те околности првостепени суд ценио – навео је све радње које су предузимане у току поступка извршења по захтеву овде тужиоца а везано за извршни поступак. Даље наведено је којим органима се тужени обраћао због наводно неправилног рада јавног извршитеља, какве су одлуке доношене закључио да те радње не могу бити подведене под чин дискриминације. Те наводе је ценио и другостепени суд приликом одлучивања о жалби на пресуду првостепеног суда. Стога се ти наводи тужиоца не могу прихватити као основани у смислу да могу исходovati доношење другачије одлуке.

Имајући у виду све напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић